

Ballenbak: spelen met klank en taal

Mijn ode aan Vilnius

Ik mis je miezerzaltige straten, hoe oudkrakerige huizen zich naakt afsteken tegen het wit van jouw nieuwe botten. Ik meander mee bij de zwepende angsten die door de aderen van de pijndragende rivieren uit het verleden stromen. Ik hoor het gejubel van klaarkoppige kleuters die de toekomst koekbakkig tegemoet karrewieten. Ik mis. Ik soldeer de herinneringen aaneen. Ik verlang vurig naar jouw adem, het kloppen van mokken in de handen van obers, het valeizen van meerlagige taarten in zoetgulzige monden. Ik mis. Ik mis de kleurige klanken bij zwierige voeten tijdens het nachtelijk uur. De maan die een spotlicht vormt op eenieder die dansig fliert en viert zijn leven in samenspel. Ik mis.

Mijn kijkdoos

Ik gluur door de gaten van mijn kijkdoos. Tegen de wanden van mijn jeugd sta jij. Een ikkebuustje in een brocollietheater. Je verfomfaaide priksprieten steken uit je spitsgierige neusje. Je bent grijs. En ja, je zult altijd een grijs bochelaartje blijven. Maar uit je zoetige rozerode bekje klinken fluwelen klanken, zachtig en vlaaiig. Ik houd van jouw stem! Je hihietjes die springen en dartelen, jouw romige aatjes en uutjes die zachtzwevend over je tong rollen en mijn oren een vredig aaitje geven. Een allemans muisje, dat ben je: hoepelrond bij de middel met twee knokige stokkertjes aan weerszijde, gekroond met hingewing flaporen en een krulliewullie staart. Welk kind wordt niet betoverd door jouw oediekoedie gezichtje? Blijf lenieminie, blijf. De kijkdozen van duizenden dartelkontjes dienen nog met jouw geflier gevuld te worden, net als eens wat je fluffelde bij mij.